

Ή με τον Νενέκο ή με τον Κολοκοτρώνη

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Δημήτρης Νατσιός

«Τώρα, ας πούμε και τα σημερινά μας. Τα σχολειά, αν βγάλει κανένας λίγα στην μπάντα, τ'άλλα όλα δουλεύουν για να βγάλουνε λεβαντίνους κι όχι Έλληνες, μ'όλα τα ψευτοελληνικά εξωτερικά πασαλείμματα. Οι περισσότεροι απ'αυτούς που διδάσκουνε τα παιδιά μας κινήσανε από το χωριό και πέσανε με τα μούτρα στα "μοντέρνα". Γινήκανε θεριακλήδες του μοντερνισμού. Ο νούς και ο λογισμός τους, μέρα-νύχτα, στριφογυρίζει στις μοντέρνες ανοησίες.

Την Ελλάδα δεν θέλουνε μηδέ να την ακούσουνε, την "Ψωροκώσταινα"! Δεν υπάρχει πιο αντιπαθητικό και πιο μικρόμυαλο πλάσμα από τον ξιπασμένο άνθρωπο, που αρνήθηκε το γάλα της μάνας του και ρεμπεύεται (=καμαρώνει) κιόλας γι' αυτό το κατόρθωμα. Λοιπόν, από τέτοιους δασκάλους τι θα μάθουνε τα παιδιά μας, τα κακόμοιρα τα παιδιά μας; Θα μάθουνε, πως για να γίνει κανένας σπουδαίος και για να φαίνεται πως είναι έξυπνος, πρέπει να μην έχει τίποτα ελληνικό απάνω του...».

Όντως δεν υπάρχει πιο μικρόμυαλο και γελοίο πλάσμα, όπως γράφει ο Κόντογλου στα «Μυστικά Άνθη» του, από αυτόν που αρνείται και φτύνει το γάλα της μάνας του. Μάνα είναι η πατρίδα μας, η Ελλάδα, όχι το κράτος το σημερινό των Γραικύλων και προσκυνημένων.

Αυτό το κράτος επιτίθεται με λύσσα κατά την Παιδείας, θέλει να μετατρέψει τα σχολεία σε στρατόπεδα γενιτσάρων και τους δασκάλους σε πειθήνια όργανα αφελληνισμού και αθεΐας. Έλεγε ο Καποδίστριας «φιλήκοος των ξένων είναι προδότης».

Άρα και "ο φιλήκοος των φιλήκων των ξένων είναι προδότης".

Έχω διαγραφεί εδώ και 10-15 χρόνια από μέλος της Διδασκαλικής Ομοσπονδίας Ελλάδος (ΔΟΕ). Το έπραξα, υπακούοντας στη συνείδησή μου, διότι τότε κάποιος πρόεδρος της ΔΟΕ, συμφώνησε να κατεβούν οι εικόνες του Χριστού από τις αίθουσες διδασκαλίας.

Θεωρούσα και θεωρώ ντροπή να με εκπροσωπεί ένα συνδικαλιστικό όργανο πλήρως ευθυγραμμισμένο και ταυτισμένο με τους εχθρούς της πίστewος και της πατρίδος.

Και με το εμετικό, προπαγανδιστικό καρύκευμα της Ρεπούση, που μαγάριζε την ιστορία μας, τότε που και οι λίθοι έκραζαν για την ιεροσυλία, και πάλι η ΔΟΕ έβαζε πλάτες. Καμμία αντίδραση, αλλά, αν θυμάμαι καλά, επικροτούσε το βδέλυγμα.

Καταργήθηκε η έπαρση της σημαίας και η απαγγελία του Εθνικού Ύμνου μια φορά τον μήνα στα δημοτικά σχολεία; Ουδέν σχόλιον.

Αφωνότεροι των ιχθύων και απραγέστεροι των βατράχων οι συνδικαλιστές της ΔΟΕ. Οι περισσότεροι είναι επαγγελματίες και συνεργάζονται και συναλλάσσονται με την εκάστοτε εξουσία, αναμένοντας το νεύμα για να μεταπηδήσουν στους... έχοντας κοχλιάριον.

Παρένθεση. Ο Εμ. Ροΐδης με τον γνωστό δηκτικό του τρόπο εξεικόνισε παραστατικά την εν Ελλάδα περιρρέουσα ατμόσφαιρα. Έγραφε:

«Οι Έλληνες διαιρούνται εις τρεις κατηγορίας.

Πρώτον: Εις συμπολιτευομένους ήτοι (=δηλαδή) έχοντας κοχλιάριον να βυθίζωσιν εις την χύτρα του προϋπολογισμού.

Δεύτερον: Εις αντιπολιτευομένους, ήτοι μη έχοντας κοχλιάριον και ζητούντας παντί τρόπω να λάβωσι τοιούτον.

Τρίτον: Εις εργαζομένους, ήτοι ούτε έχοντας κοχλιάριον ούτε ζητούντας αλλ' επιφορτισμένους να γεμίζωσι την χύτραν διά του ιδρώτος αυτών».

(Άπαντα, τ.Β', σελ. 33-34).

Υπάρχουν, λοιπόν, οι κοχλιαριοφόροι, αυτοί που κρατούν την κουτάλα, τα λεγόμενα, παρά του θυμοσόφου λαού, κομματόσκυλα, που όταν βρίσκονται στην εξουσία την βυθίζουν στην χύτρα του προϋπολογισμού και τα καιροφυλακτούντα που αναμένουν την ώρα της κυβερνητικής αλλαγής για να αποδυθούν και να καταδυθούν στην χύτρα, την οποία γεμίζει διά του ιδρώτος και του αίματός του ο «κυρίαρχος» λαός.

Τώρα με το μάθημα των Θρησκευτικών, καμμία ένσταση, καμμία αντίδραση, όλα συμπεφωνημένα από την... συλλογικότητα που ονομάζεται ΔΟΕ. Αλλά τι περιμένει κανείς από «θεριακλήδες του μοντερνισμού», από ανθρώπους που έχουν να πατήσουν δεκαετίες το ποδάρι τους στην τάξη και λέγονται δάσκαλοι και εκπροσωπούν δασκάλους;

Ο συνδικαλισμός, όπως τον κατάντησαν οι συνδικαλιστές τα χρόνια της σαπίλας και της παρακμής, είναι συνένοχος της καταστροφής της πατρίδας μας και απορώ που ακόμη κάποιοι συμμετέχουν και πληρώνουν συνδρομές.

Λυπηρό όμως, λυπηρότατο είναι και το γεγονός, το πρόβλημα που παρουσιάστηκε με το θέμα επιστροφής των βιβλίων των νέων Θρησκευτικών και την στάση κάποιων σχολικών συμβούλων και διευθυντών σχολείων. Πολλοί γονείς κατήγγειλαν ότι δέχτηκαν απειλές για στοχοποίηση των παιδιών τους και δυσμενή βαθμολογία, κουτοπόνηρες μεθοδεύσεις του τύπου «μένουν τα βιβλία στο

σχολείο» ή, το χειρότερο «είμαστε υπάλληλοι και υπακούουμε στους ανωτέρους μας». (Με την φόρα που πήραν οι εκκλησιομάχοι αύριο-μεθαύριο θα καταργηθεί και η πρωινή προσευχή, οι σχολικές γιορτές για τα Χριστούγεννα, οι παρελάσεις... Όμως εμείς θα σκύβουμε την κεφαλή μας, διότι μας εμπνέει ο Νενέκος -ή Ναιναίκος κατά την ευκλεή ορθογραφική αλλοίωση- και όχι ο Κολοκοτρώνης).

Λίγοι συμφωνούν και συνοδοιπορούν με τους νυν κυβερνώντες, οι περισσότεροι-σύμβουλοι και διευθυντές-φοβούνται μη «λερωθεί» ο φάκελλός τους και δεν επανεκλεγούν στις επόμενες κρίσεις, οπότε χάνεται το επίδομα, η εξουσία και η νόμιμος ηδύτητα της απραξίας. (Επαναλαμβάνω αναφέρομαι σε όσους με σκαιότητα αντιμετωπίζουν τους γονείς που θέλουν να προστατέψουν τα παιδιά τους από τον πανθηρσκειακό προσηλυτισμό που επιχειρούν οι... φάκελλοι των Θρησκευτικών).

Το περίεργο είναι ότι τούτη την εποχή, που κυβερνούν οι υπέρμαχοι των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, της δημοκρατίας και της «ελευθερίας του ανθρώπου», επικρατεί φόβος για τις... φοβίες στα σχολεία. (Ο φόβος είναι φυσιολογικό ανακλαστικό που προειδοποιεί για υπαρκτό κίνδυνο, η φοβία είναι παθολογική κατάσταση, για ανύπαρκτο κίνδυνο).

Τρέμουν οι δάσκαλοι μήπως χαρακτηριστούν ρατσιστές, ξενοφοβικοί, φασίστες, ομοφοβικοί και λοιπά και λοιπά με αποτέλεσμα να αυτολογοκρίνονται. (Η αληθινή λογοκρισία, υποστήριξε ο Ρ. Μπαρτ, δεν συνίσταται στο να εμποδίζεις να ειπωθεί κάτι, αλλά στο να υποχρεώνεις να ειπωθεί κάτι).

Ο φόβος όμως και η δειλία είναι ο ορισμός του αποτυχημένου δασκάλου, πράγμα που αντίκειται σε μια Παιδεία, σαν την ελληνική, η οποία πρόσφερε τα προσανάμματα που εφώτισαν όλη την οικουμένη.

Το επ' εμοί-κι ας μου συγχωρεθεί το πρώτο πρόσωπο- δεν διαβάσω ούτε υπακούω προσκυνοχάρτια –μνημόνια, αλλά μελετώ κείμενα λευτεριάς, αντίστασης και λεβεντιάς όπως το παρακάτω:

«Η εχθρική αντεπίθεση του Μαρτίου έχει εκδηλωθεί. Το ύψωμα 731 έχει μεταβληθεί σε ηφαίστειο. Οι φαντάροι μας, πεσμένοι με την κοιλιά στους λάκκους των οβίδων, πυροβολούν, χωρίς διακοπή, για να συγκρατήσουν το εχθρικό πεζικό. Ο δάσκαλος-έτσι έχει βαφτίσει τον διοικητή του ο λόχος, γιατί δημοδιδάσκαλος είναι το επάγγελμά του-με προβιές και επιδέσμους, γύρω από τα κρυοπαγημένα πόδια του, αντί για παπούτσια, χωρίς να προφυλάγεται τρέχει νευριασμένος από διμοιρία σε διμοιρία και δίνει οδηγίες.

Μην πυροβολείτε στα στραβά, παιδιά! Μην ξοδεύεται ασκόπως τις χειροβομβίδες σας, τους λέει. Κι όταν ο ταγματάρχης του φωνάζει να μην εκθέτει τόσο τον εαυτό του, ο δάσκαλος του απαντάει: “Φοβάμαι μήπως χάσουμε σήμερα το ύψωμα. Και τι θα δικαιολογηθώ ύστερα εγώ τους μαθητές μου, άμα γυρίσω στο σχολείο;»

(Χρ. Ζαλοκώστα, «Πίνδος», εκδ. «Εστία», σε. 194).

05.12.2017

Πηγή: www.antibaro.gr/

